

Peidl Gyula október 11-én beszámolót tart Szegeden.

Körülbelül fél évvel ezelőtt tartott utoljára beszámolót Peidl Gyula Szegeden választói előtt. A demokratikus szövetség legjelentősebb képviselői kísérték le akkor Szegedre a szociáldemokraták parlamenti frakciójának vezérét és ez a beszámoló kiemelkedett a szokásos képviselői beszámolókról keretei körül. Az ország politikai élete ezen a napon a szegedi gyűlésen elhangzott beszédekre figyelt és Peidl Gyula hatalmas beszéde általános feltűnést keltett.

A nagyjelentőségű beszámoló óta jelentős események adódtak a politikai életben, a parlamenti frakció vezére pedig annyira el volt halmozva munkával, hogy alig szerepelt a nyilvánosság előtt. Legutóbb ő vezette a magyar delegációt a marseillei szociáldemokrata kongresszusra és azóta a sok munkásjelölti, szociális és politikai ügyek annyira lefoglalták idejét,

hogy egyszer sem szerepelt nyilvános gyűléseken.

A Délmagyarország munkatársának értesülése szerint Peidl Gyula október 11-én tartja beszámolóját Szegeden. A beszámoló keretei most is olyan jelentősek lesznek, mint a legutóbbi, Peidl Gyulát most is a demokratikus blokk, illetve a szocialista párt reprezentánsai fogják lekísérni Szegedre.

Ez a beszámoló lesz az első, amelyen a marseillei kongresszus óta először szerepel a nyilvánosság előtt Peidl Gyula, aki részletesen fog foglalkozni úgy a belpolitikai kérdésekkel, mint a külpolitikai helyzettel. Foglalkozni fog a közelmúltak nagy feltűnést keltett eseményeivel és így október 11-én ismét Szegedre figyel az egész magyar politikai élet.

Október első napjaiban tárgyalják újra a Belvárosi Bank kényszeregyezségét.

Új kezességi ajánlatot tett az igazgatóság.

Egy hét előtt beszámolt arról a Délmagyarország, hogy a törvényszék elnapolta a kényszeregyezséget kért Belvárosi Bank 18-iki egyezségi tárgyalását, mivel a betétesek képviselői homályosnak találták az igazgatósági tagok kezességi ajánlatát, amelyet feltételhez kötöttek. A törvényszék azonban pontos vagyoni kimutatást kért az igazgatóságtól, másodsorban kategórikus formában új ajánlattételre szólította fel, mert az első benyújtott ajánlat — a törvényszék szerint — nem felel az egyenlő kielégítés elvét. Az ajánlat szerint ugyanis a negyven százalékot a bank egy éven belül fizetné ki a betéteseknek. A törvényszék egyben azt is elrendelte, hogy nyolc nap alatt új és világos kezességi ajánlatot nyújtsanak be.

A nyolc napos terminus szombaton reggel járt le. A Délmagyarország munkatársának értesülése szerint a bank igazgatósága pontosan betartotta a terminust, új ajánlatot tett, amely szerint most már

egyenlően fogják kielégíteni a betéteseket. A szombati napon beérkezett az új kezességi ajánlat is, amely most már világos formában jelölte meg, hogy az igazgatósági tagok mit, mennyit és mikor fognak a betétesek kielégítésére rendelkezésre bocsátani. Értesülésünk szerint a kezességi ajánlatot most már nem kötötték feltételekhez és a Bach-csoport ötszázmillióval, a Kroó csoport pedig háromszázhuszmillióval járul hozzá a kielégítéshez.

Az új ajánlatokat egyébként dr. Kulir törvényszéki bíró most tanulmányozza át, úgy hogy az új kényszeregyezségi tárgyalást október első napjaiban okvetlenül meg fogják tartani. Ezen a tárgyaláson a betétesek most már szavazni fognak, hogy elfogadják-e a 40 százalékos ajánlatot, vagy sem. Kulir bíró egyébként kedden dönt abban a kérdésben, hogy október első napjainak melyikén fogja megtartani az új tárgyalást.

A belügyminiszter kifogásolja a hatósági üzemek eladását, illetve bérbeadását.

Már-már úgy látszott, hogy végleg elcsendesül az az áldatlan háborúság, amely a szegedi hus- és pékiparosok, valamint a város hatósága között olyan sokáig dúlt a hatósági üzemek körül, amelyeknek megszüntetését követelték az iparosok. Mint ismeretes, a belügyminiszter elrendelte a hatósági hus- és kenyérüzem fokozatos megszüntetését. A város hatósága a ren-

deletet úgy hajtotta végre, hogy a hatósági huscsarnokot a közgyűlés határozata és hozzájárulása alapján örök áron eladta egy jónevű szegedi husiparosnak, Kovács Sándornak, a hatósági péküzemet pedig bérbeadta az üzem volt városi vezetőjének, Milotta számvevőnek, aki a városnál viselt tisztségéről is lemondott és így feláldozta nyugdíj jogosultságát, csak hogy semmi

kicsit sem legyen többé a várossal.

A szegedi iparosok ezzel az elintézészel azonban nem elégedtek meg. Deputációt küldtek a miniszterhez és memorandumot nyújtottak át neki, amelyben elmondták, hogy a város hatósága nem hajtotta végre a rendeletet, amennyiben az üzemeket nem szüntette be, azok továbbra is működnek és konkurenciájukkal veszélyeztetik a husiparosok egzisztenciáját. Időközben a város tanácsa is fölterjesztette a közgyűlés határozatát. Heidegig, hónapokig tartó pauza következett ezután, a közönség már megszokta, hogy a volt hatósági üzemek helyén magánüzemek bonyolítják le a forgalmat.

Most aztán fordulat következett. A belügyminiszter rendeletet intézett a város hatóságához. A rendelet szerint — amely szombaton érkezik le Szegedre — csúdközösséggel tölti el a hozzá jóváhagyás végett fölterjesztett közgyűlési határozat, amely hemlekegyenest ellenkezik intencióival. Helytelenül, hogy a város eladta, illetve bérbeadta az üzemeket, amikor korábbi rendeletében az üzemek fokozatos visszafoglalását, illetve megszüntetését rendelte el. A belügyminiszter szerint az üzemek mai formájában is éppen úgy veszélyeztetik a magániparosok érdekeit, mint akkor, amikor még hatósági kezelés alatt állottak. A kereskedelmi miniszterrel történt megállapodása alapján felhívja a belügyminisztert a város törvényhatóságát, hogy további határozatot vegye revízió alá és hozzon a kérdésben intencióinak megfelelő határozatot.

A városházán a belügyminiszter rendelete meglepetést keltett. A város hatósága ugyanis azon a véleményen van, hogy befeléjézt tényeket teremtet, amikor eladta, illetve bérbeadta az üzemeket.

A polgármester érdeklődésünkre csupán a következőket mondotta:

— A rendeletnek nem lesz, mert nem lehet, semmi következménye. Megírjuk majd a miniszternek, hogy korábbi rendelete végrehajthatatlan volt. Azt kérte ugyanis, hogy a hét munkaórával dolgozó hatósági huscsarnok üzemét egy tízedére redukáljuk. Egyhétet munkaerőt pedig a legjobb akaratunk ellenére sem állíthattunk be. Így az üzemet inkább eladtuk.

Órák, ékszerek ezüst evő-
eszköz és
dísz tárgyak Szegeden legolcsóbban beszerezhető

Mulhoffer V.
ÉKSZERESZ
KARÁSZ ÉS ÓRÁSNÁL
(Kék csillaggal szemben.)

Kirakataink megtekintését az olcsó árak miatt is ajánljuk

néhány krokodilust, mert az ott lucatjával stikérezik a tengerparton s az ecuadori kormány nem górdit semmi akadályt a kivitel útjába. (Híába, ebben a tekintetben a kormányok mindentől liberálisak. Mitőlünk ugyan krokodilt nem lehet kivinni, de tojást igen.)

Erre természetesen azt válaszoltam, hogy krokodilra nem reflektálok. Mi az ördöggel étessem, mikor minket is csak fenével éltet a piacon a nemzetfontartó elem?

A másik ajánlat komplikáltabb. Quitóhoz tíz napi járóföldre — már tudniillik lovasjáróföldre — az Amazon ösrengetegekben, ahol az európai vizum nem gílt, még vannak vörösbőrű kannibálok, akiknél a közjogi vilák azon végződnek, hogy megeszik egymást. Előbb azonban leskalpolják a közjóra menendő áldozatnak nemcsak a fejbőrét, hanem az egész bőrét és ezt a műveletet valóságos művészetként végzik. A lehántott emberkérgét azután pácolják és megszárazítják a napon, ahol az úgy összezsugorodik, mint a szalonnabőr a tűzön. A fejét azonban azon frissiben kipreparálják, a haját is rajta hagyják, aztán kitömi az egész ember, amelynek arasznyi teste így természetes nagyságu fejet hordoz. Ez ecuadori fogalmak szerint igen mulatságos figura, amit a Koptjagerek minden rendőri tilalom ellenére bevisznek a városokba eladni s Quitó urí házaiban ez nagyon kedvelt dísz a szalonnának. Ha tetszik, mi is kaphatunk belőle néhány darabot.

Hát nekem ehhez se volt gusztusom. Utóvégre kannibáljaink vannak nekünk fehérben is és közjogi vilák fölfalt áldozatait nem megyünk szomszédok.

Annál nagyobb örömmel kaptam a harmadik

ajánlaton: elfogadnám-e, ha küldene egy dobozzal kitömeini való kolibrít?

Mikor ezt olvastam, az öreg Bárkányi őrmester szalutáló alakja képzett meg előttem. Ugyancsak Kossuthnak volt őrmestere, nekem csak vasárnapi múzeumőröm volt a derék hadastyán. A madaras szekrények kitömeint golyáira, darva'ra, bibiceire, baglyaira, héjaira vigyázt, igen és három kis kolibrira is, melyek kissé éktelenül ékesítették a hazai madárfaunát, valami majomtáncoltató hagyatékából. Kopottak voltak, molyragottak, megtépázottak, valódi madarhadastyánok. Mikor aztán az *anihrenus museum* nevű gonosztevő is beléjük esett, amelyet kizárólag a múzeumok számára mentett meg Noé a bárkában, akkor kiszedtem a kolibriket és befedobtam a kazán poklába, mint a legmegbízhatóbb dezinficiáló kamrába.

A következő vasárnap zárás után megállt előttem Bárkányi őrmester szigorú haptáiban.

— Tekintetős urnak alásan jelentöm, a nemzet ma zúgolódott.

— Mért zúgolódott a nemzet, őrmester?

— Alásan jelentöm, azért, mert a kolibri madarakat nem találta a helyükön.

Azóta sok esztendő eltelt, a nemzetnek egytől okai is adódtak a zúgolódásra és Bárkányi őrmester is rég eltávozta a földi szolgálatot. A napokban azonban, azt hiszem, raporira jelentkezett a legfőbb hadurnál:

— Főlségős Uristen, ereszt le engem egy kis szabadságra a szegedi buzeumba, mert möggyűttek a kolibri madarak.

Meg ám, megjöttek az operencián túlról vagy ötvenen repülő drágakövek, a Nemzeti Múzeum preparátora bebalzsamozta őket, hogy azután csön-

des polcainkon öröme legyenek a szegedi nemzetnek. Csakhogy attól félek, a nemzet megint zúgolódni fog.

Mert lám, a múltkor is csávelődött múzeum jártában Mátyás ágyó, tanyai csirkeültető és nevezetesen piaci szővivő.

— Mik azok a szépségős cífraságok, lelkőmgalambom? — kérdezi tőlem bizodalmasan.

— Ezek az ujjalja tyukok, — teszek a tenyerébe egy diányi madarat. — Ezután csak ilyeneket lesz szabad keltetni.

— Ó, őszöm a lelkét, de csöppeség, — nézi kedvetlenül. — Osztan jó tojó-e ez hallja?

— Tojik az nyolcat is egy nap, ágyó.

— No ebből vőszök, — ragyog az arca ágyónak.

— De csak akkora ám a tojása, mint a borsószem.

— Tojás: tojás, — mondja ágyó szigoruan, mintha már a piacon árulná a kolibri-tojást a városi népeknek, darabját kétezer koronájával.

— Csakhogy nem úgy lesz ám az ágyó, — veszem föl az asztalról a hivatalos lapot. — Ki van adva törvényben, hogy az újmódi tojást csak literrel szabad mérni.

Mátyás ágyó rámnéz, féloldalt hajtva a fejét, mint régimódi öreg tyúk, hogy hátha csak tréfálok. De olyan méltóságosak a nagy kőfalak, a sok kép a falon, a hosszú pokróc a grádicson, — nem, ez nem tréfálódzás háza.

— Hát rusnya férőg, az ilyen komlássza mög, aki kitanálta, — teszi le utálkozva a szépségős cífraságot az asztalra.

Nem ajánlom Rosenfeld Richárdnak, hogy mostanában hazajöjjen látogatónak a zsepje sirjához.